Але чому, як час почав облогу,
Не йдеш війною на тирана сам?
Мій вірш слабкий, він опору тривкого
Не виставить запеклим ворогам.

Досягши верховин краси і сили,
Лани незаймані ори і сій:
Красуні лона радісно б відкрили,
Щоб юний образ повторити твій.

І проросте твоє найбільш тривале
Нове життя і тіла, і душі,
Якого внукам би не змалювали
Мої убогі й немічні вірші.

Віддай себе — і житимеш в століттях
В малюнку власному — у рідних дітях.

Переклад Д. Паламарчука